सर्गः १२ राजापि तद्वियोगार्त्तः स्मृत्वा शापं स्वकर्म्मज।
शरीरत्यागमात्रेण शुद्धिलाभममन्यत॥ १०॥ विप्रो
षितकुमारं तद्राज्यमस्तमितेश्वरं। रन्ध्रान्वेषणद
क्षाणां द्विषामामिषतां ययौ॥ ११॥ अथानाथाः
प्रकृतयो मातृवन्धुनिवासिनं। मौलैरानाययामासु
र्भरतं स्तम्भिताश्रुभिः॥ १२॥

राजेति। तस्य रामस्य वियोगेनार्तो दुःखितो राजा दश
रथोपि स्वकर्म्मणो मुनिपुत्रबधरूपाज्जातं शापं मरणरूपं
स्मृत्वा शरीरस्य त्यागमात्रेण शुद्धेः प्रायश्चित्तस्य लाभम
मन्यत॥ १०॥ विप्रोषितेति। तद्राज्यं द्विषां शत्रूणामामिषतां
भोग्यवस्तुतां ययौ किं० राज्यं विप्रोषिता देशान्तरं गताः
कुमारा राजपुत्रा यस्मिन् तत् पुं किं० राज्यं अस्तं नाशमितः
प्राप्त ईश्वरो राजा यस्य तत् किं० द्विषां रन्ध्राणां छिद्राणा
मन्वेषणे मार्गणे दक्षाणां चतुराणां॥ ११॥ अथेति। अथ
अनाथा अस्वामिकाः प्रकृतयोऽमात्या मौलैः कुलायातैः
सचिवैर्भरतमानाययामासुरानीतवत्यः किं० मौलैः स्तम्भिता
श्रुभिः बद्धनेत्रजलैः ददृशे राजमरणगुप्त्यर्थं किं० भरतं
मातुर्वंशे मातामहगृहे निवसति तं॥ १२॥